

המקום היחיד

אילת

עיר

מקלט

כ ל עם ישראל ציפה לה בעיניים כלות — וסוף־סוף היא הגיעה. אופנת הטופלט.

היא באה לישראל באיחור של שנתיים אחרי הריבירה הצרפתית. באה, ונתקבלה בסבר־פנים מחייכות, בדיוק בזמן הנכון. פהושם על חופה של אילת התייצבו להן נערות נאות, תמירות ושופות, מלחו גופן בשמן, הסירו את חלקו העליון של בגדיהם הזעיר, והשתרעו על החול.

הבחורים הישראליים, שאופנת הבלוי חזר ייה' עדיין מושכת מפיותיהם שריקות, התפעלות או בוז, בהתאם לתכולה, פקחו עיניהם בתימהון. מה זה, פאטה־מורגאנה? רק לאחר שהתאוששו קימעה, אזרו עוז והתקרבו אל המחזה המרתק.

חיילים כאזרחים באו לאילת כאיש אחד, לנסות לשכוח, ולו לזמן־מה, את מוראות המלחמה, את חילוקי־הדיעות הפוליטיים, את הפגנות־המחאה, את המהדלים למיני־הם, וגם את הבעיות האישיות — ונמלטו אל השמש, בתיקוה למצוא מעט שלווה.

התפרקות
באנו להתפרק קצת מנסל המלחמה; ולעשות חיים ו" הצירו חיילים שניצלו את חופשתם כדי לפגוש חתיכות על חוף אילת. המיבחר שציפה להם היה גדול וסגנוני, "כבר הזמן זמן לא ראינו כל־כך הרבה יפות", התלהבו. בתמונה למטה: מטרים של חמוקיים על החול החם ליד הים.

לבט מאחור
על חמוקיה של "פה" פייה תל־אביבית, שבאה לפקוד את כפר־הנופש של רפי נלסון באילת, וליהנות.

אך הם מצאו שם רק קצת טופלט — והפתעה גדולה.

כל אלה שנהרו אל חופה של עיר־המיקלט הישראלית, למצוא בדידות וקצת שקט, פגשו שם את המוני האחרים, שכניהם וחבריהם, ועוד יותר, מי שחפשו שלווה באילת — טעה בכתובת.

עד לפני שנים מועטות בלבד שימשה אילת עיר־מיקלט למוכי־גורל ולמוקעי־התברכה. כיום, הפכה עורה והרי היא משמשת מיקלט לאנשי־החברה הישראלית.

שכורות רבים לפני תחילת העונה הוזמנו כבר כל החדרים במלונות שבעיר. כיוון שכך, ומאחר שעמך ישראל הוא עם ספור־טיבי, פרשו הצעירים־ברוחם שמיכות ר' שקיי־שינה על החול, וקבעו את מישכנם בחוץ.

אלה שהצליחו לשריין להם מקומות במלון, שילמו מחיר יקר מאוד תמורת התענוג לראות ולהיראות. מכל המותרות מהם נהנו בחופשתם, רק את השיוף הנאה יכלו להשיג חינם. כל השאר עלה בקנה אחד עם האמרת המחירים.

מדירי־יום, עם בוקר, החל מיצעד היפים והיפות שהודרו להציג את מיכמניהם קבל ע־פועדה. מרכי־הפעולה בשבוע החג היה, כתמיד, בכפר־הנופש של רפי נלסון, על תהלוכה מתמדת זו פיקח שאולי וייצמן, בנו של עזר, שלא חדל להצהיר באווה בפני כולם: "אני השריף!"

"מה כולם רצים לאילת?" שאל סמל־מילואים שהמתין לטרמפ בצד הכביש. "החוף שם מזהם, המיסעדות גרועות, ה' עיר משעממת. הם רוצים בדידות, ים נקי? זהו בדיוק הזמן ללכת לחוף שרתון!"

